

de ville blive mindre endnu i 1860. Ved saaledes at indskrænke Udgifterne undgaaes det nu vel for endel, at man kommer ind under den bekjendte § i Octroien, som giver Staten Ret til under visse Eventualiteter at paatage sig Bestyrelsen af Banen, nemlig naar Udgifterne i en ganske betydelig Grad overstige Indtægterne. Udgifterne ere nemlig nedsatte fra 622,200 til 585,450 Rb., og der siges i Anmærkningerne, at „paa Grund af de stedfindende Forhold ere Udgifterne for 1860 indskrænkede til det absolut Fornødne“. Men nu vil jeg dog spørge, om det ikke er ganske simpelt, at naar Udgiften i 1860 er indskrænket til det absolut Fornødne, den saa vil blive saameget større i 1861 eller 1862, rimeligvis allerede i 1861 saameget, som den er indskrænket i 1860, altsaa Pengene komme alligevel til at gaae med, hvoraf følger, at Statskassens Bidrag bliver saameget større end tidligere. Mon det ikke var paa Tiden, at Jernbanedirectionen henvendte Opmærksomheden paa, om ikke Feilen laa i den Maade, hvorpaa Jernbanen drives, Noget, der fra saa mange Sider, og det fra Sider, paa hvilke man er nødt til at lægge betydelig Vægt, er blevet paa-staaet? Mon det ikke skulde være værd at forsøge, om ikke Statskassen kunde slippe for det store Bidrag, der vil voge meget betydeligt, naar de andre Baner paalangs og paatvers komme med? Mon det ikke var paa Tiden at søge at faae dette Bidrag nedsat ved at sætte Taxten ned? Man har to Theorier, som vi hørte udbille i forrige Session. Ifølge den ene siger man, at man skal føle sig for og see, hvor høit man kan gaae, og lade dem betale, der ville benytte Jernbanen; ifølge den anden skal man søge at lokke for dem ved at sætte Taxterne ned; man forøger derved Freqventsen og faaer en større Indtægt. Nu har der dog viist sig Saameget, at det gaaer tilbage Nar for Nar med Indtægterne paa den Maade, man hidtil har fulgt. Dersom man nu prøvede den modsatte Maade, kan det næppe gaae værre, men det vil visnok gaae bedre; derfor synes det mig, at det er paa Tiden, at der skeer en Udtalelse fra Thinget i denne Retning, som naturligtvis ikke kan være tvingende, men dog altid vil have Betydning.

Den grønlandske Handel vedkommer os egentlig ikke, vi skulle kun see paa Resultaterne af den; Danmark, jeg mener Kongeriget, skal ikke have nogen Stemme derved; Overskuddet bliver kun opført, for at vi kunne forlyste os derved; ifjor var der et Overskud af 10,400 Rb., iaar er det 54,300 Rb., men det kan være os det Samme, da de blive staaende indenfor Linien og ikke kunne komme ud i den.

Hvad Justitsministeriet, § 9, angaaer, er der kun et Punkt, jeg skal tillade mig at henvende den høitagtede Regjerings Opmærksomhed paa, det er navnlig paa Island og paa Embedsmændenes Stilling der. Man har fundet det rigtigt paa alle Sider herneude at forøge Embedsmændenes Lønninger, eftersom Fornødenhederne stige i Priis; man har været uenig om i hvilken Grad, men Alle have været enige om, at Lønningerne skulde forøges, og der er ogsaa vedtaget Love i denne Retning. Underledes er det med Embedsmændene paa Island, hvis Lønninger ere uforholdsmæssig smaa i Forhold til Embedsmændenes herneude, skjøndt man fordrer det Samme af Mange af dem, de samme Rundskaber, den samme Forberedelse og Udøvelse af de samme Embedspligter. Der har længe været Tale om, at de skulde have en Forøgelse af deres Gager, men der er ikke skeet Noget som helst i denne Henseende. En Rector eller Adjunkt ved den lærde Skole paa Island har langt Mindre end en Rector eller Adjunkt herneude, selv om han ogsaa er dygtigere end denne, og han har dog et besværligere Embede; en Assessor, en Overdommer deroppe har langt mindre Løn end en Overdommer herneude vedvore 2 Overretter o. s. v. Jeg synes nu, at naar man vil have dygtige Folk deroppe, maa man ogsaa betale dem i Forhold til, hvad der betales herneude. Man kan vel sige som saa, Ingen har bedt dem om at gaae derop; men, Herregud, Island skal jo dog bestyres ligesom andre Steder, og man kan dog ikke sige, at Embedsmændene have det behageligere der, heller ikke paastaae, at de, fordi de leve under et uheldigt Klima, under trykkende hvide Forhold, Snee og Is, Storm og Regn, skulde have Mindre at leve af; tværtimod, man skulde